

er nødvendigt, hvor der er to forskjellige Nationaliteter tilstede i een Stat, at de maae, hvor de egentlig ere hjemme, være afsluttede med sig selv, saa at de ikke skulle udbrede de skadelige Følger deraf, til et større Omraade end høist nødvendigt, og jeg for mit Vedkommende kan ikke tænke mig et saadant Fællesskab uden Tyranni, Undertrykkelse af nogen given Frihed i sproglig Henseende. Nu siger jeg: Det er denne Grund, som da bragte mig til at sige mit „ikke nu“, og den samme Grund er endnu tilstede; den Tid er endnu ikke kommen, hvor vi her med Velwillie kunne hilse Monarchiets Finantsminister, paatvungen os som vor. Monarchiets Finantsminister staaer ligeoverfor en Forsamling, som i dette Øieblik, uanset dens Grundlag, uanset den Valglov, hvorfra den er udgaaet, er i en saadan Stilling og Stilling, at dens Indflydelse paa Regjeringen altid maa være af en høist usikker Art. De Gjenstande, hvormed Monarchiets Finantsminister stadigt eller hovedsagelig er beskæftiget — jeg taler ikke om Tolden og de Skattegjenstande, hvormed han er beskæftiget, men om de to Hovedgrenene af Forvaltningen, der have en større finantsiel Betydning, under ham, nemlig Krigsvæsenet — de ere af en saadan Beskaffenhed, at de saa at sige afvende enhver Finantsminister fra den strenge Overholdelse af et givet Paalæg; thi hvert Øieblik træder der i ufredelige Tider Fordringer frem, som en Finantsminister med den bedste Villie af Verden ikke kan modstaae, og for hvilke han ikke kan skaffe i betimelig Tid en lovlig Bemyndigelse tilstede, og selv om man vilde gjøre det, vilde det være uforstigt og uklogt at kalde den nuværende Forsamling, saaledes som Forholdet er, sammen, for at skaffe denne Bemyndigelse; vi maae være den Regjering taknemmelige, som dristigt paatager sig at gjøre det Nødvendige uden at kalde Forsamlingen sammen, som vil forstyrre vore politiske Forhold endnu mere, end de alt ere det. Men ligesom vi maae erkjende dette, saaledes maae vi ogsaa undgaae, at den Mand, som er under disse Indflydelser, som kommer til at faae den Art af Baner, bliver kaldet til at være vor Finantsminister. Der kan gives Mænd, som paa denne Maade kunne være to; men jeg frygter for, det tilstaaer jeg, at den

Mand, som paa denne Maade kan være to, han kan i visse Henseender ikke have den behørigte Styrke, som een Mand kan have. Jeg indrømmer, at vi slet ikke kunne varetage, hvilke Personer der komme til at indtage denne Stilling; vi kunne heller ikke let varetage, hvilke Personer der kunne komme, til at indtage Finantsbestyrelsens Stilling overfor Kongeriget, men vi kunne varetage, at Monarchiet ikke paa denne Maade indblandes i Kongerigets Forfatning, saaledes at denne Mand paa een Gang bliver stadig Minister — ikke Minister for kort Tid eller Interims-Minister, men fast ansat og ansvarlig Minister — overfor denne Forsamling. Det er det, som det gaaer ud paa, det er ikke Manden, men Foreningen af disse Poster, jeg er imod; under Foreninger af denne Art, svinder hele Ansvarligheden bort! Er det sandt, at vi skulle vogte os, for at gjøre for stor Indflydelse gjældende, for ikke derved at ryste Monarchiets Forhold, saa skulle vi ogsaa undgaae paa denne Maade at dele Redskaber med Monarchiet; saafremt vi under et saadant Forhold komme til at maatte rokke ved disse Redskaber, komme vi ogsaa gennem dem til at rokke ved Monarchiet. Det er denne forskjellige Stilling, som gives os, og som jeg vil modarbejde. (A. Hage: Maa jeg bede om Ordet!). Nu kommer man til den praktiske Side af Sagen, idet man siger: Det er bedst, at Finantsbestyrelsen for Monarchiet og Kongeriget bliver paa een Haand, det er allerede paa een Haand for de andre Landsdeles Vedkommende, og derved kommer da det Hele under een Synsvinkel; ja, men fra et galt Standpunkt. Have vi ikke seet, at Monarchiets Minister og Kongerigets Minister have deels staaet og pleiet Samraad med hinanden, som idetmindste. Mange af os ikke have billiget, og deels staaet i Modsetning til hinanden? De Samraad, som de før have pleiet, nemlig i Sernbanesagen, eller tilsvarende, ville vi nu slet ikke faae at vide, idet de nemlig ville gaae op i den samme Mand. Det var nemlig ikke som Indenrigsminister, at den nuværende Indenrigsminister afsluttede en Underhandling med Monarchiets Finantsminister, men det var som vor Finantsbestyrer, idet det var paa Reservecassens Vegne; han brugte vor Reservecassens